

Μητροπολίτης Βεροίας: «Το Σέλι εορτάζει την Παναγία την Βλάχα»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Το απόγευμα της Δευτέρας, 12ης Αυγούστου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Εσπερινό και στη Μικρή Παράκληση της Υπεραγίας Θεοτόκου και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Σελίου.

Για ακόμη μία χρονιά το ορεινό Σέλι, το χωριό των Βλάχων θα εορτάσει με λαμπρότητα το τριήμερο 14, 15 και 16 Αυγούστου την θεομητορική εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, ενώ οι εκδηλώσεις πρόκειται να κορυφωθούν το πρωί της Παρασκευής, 16ης Αυγούστου με το Πολυαρχιερατικό Πανηγυρικό Συλλεΐτουργο και την ακολουθία των εγκωμίων.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Ἀντιλαβοῦ μου καί ρῦσαι τῶν αἰωνίων βα-σάνων». Τέσσερα τροπάρια, ἀφι--ε-ρωμένα μέ ἔξαι-ρε-τική ἀγάπη ἀπό τόν ἱερό ὕμνο-γράφο πρὸς τήν Παναγία Μη-τέρα τοῦ παμβασι-λέ-ως Χρι-στοῦ καί μητέρα ὅλων τῶν χριστιανῶν, ψά-λαμε μόλις εὐλα-βικά καί κατα-νυ-κτικά ἐνώ-πιον τῆς ἱερῆς της εἰκό-νος. Τέσσε-ρα τροπάρια πού συνο-ψί-ζουν καί ἐπισφρα-γί--ζουν τίς δεή-σεις πού ἀπευ-θύ-ναμε στή στορ-γική μας μητέ-ρα, τήν Παναγία, ψάλ-λο-ντας καί ἀπόψε τόν Παρα-κλη-τικό της Κα-νό-να, ἐδῶ στό Σέλι, ὅπως κάνουμε κάθε χρόνο, τιμώντας τήν Παναγία μας ὡς προστάτιδα καί μητέρα ὅλων τῶν χριστιανῶν, καί τῶν Ποντίων καί τῶν Βλάχων καί ὅλων.

Πολλές οἱ παρακλή-σεις, ποικίλα τά αἰ-τή-ματα πού ἀπευθύνουμε πρὸς τήν Πα-να-γία μας, καλύπτουν ὅλο τό φά-σμα καί ὅλες τίς ἀνά-γκες τῆς ζωῆς μας. Τή δική της προ-στα-σία ἐπι-ζητοῦμε, στή δική της μεσι-τεία καταφεύγουμε καί ἀπό Αὐτήν ζητοῦ-με ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη, γι-α-τί πι-στεύ-ουμε πῶς ἡ Παναγία μας ἔχο-ντας παρρησία στόν θρό-νο τοῦ Θε-οῦ μπορεῖ νά μᾶς χαρίσει ὅ,τι ἐπιθυμοῦμε καί ὅ,τι τῆς ζητοῦμε.

Τί ὅμως ζητοῦμε ἀπό τήν Παναγία μας; Ποιά εἶναι συνή-θως τά αἰτή-μα--τά μας; Ἀφορ-μή γιά νά προ-βλη-ματι-σθοῦμε ἐπά-νω στό θέμα αὐτό μᾶς προσφέρει ἡ φράση τοῦ ἱεροῦ ὕμνο-γρά-φου πού μόλις ψά-λαμε. «Ἀντιλαβοῦ μου καί ρῦσαι τῶν αἰ-ω-νίων βασάνων».

Ζητούμε πολ-λά καί διά-φορα από τήν Παναγία μας. Ζη-τοῦ--με ὑλικά καί σω-ματικά ἀγαθά. Ζη-τοῦμε τήν ὑγεία τή δική μας καί τῶν προσφι-λῶν μας προσώ-πων. Ζη-τοῦ-με τή λύση προβλημάτων καί θεμάτων πού μᾶς ἀπα-σχολοῦν καί μᾶς τα-λαιπωροῦν. Καί δικαί-ως τά ζη--τοῦ-με, γιατί κα--θώς εἴ-μαστε ἄν-θρω-ποι χοῖκοί καί γήινοι, ἄνθρωποι καθη-με-ρινοί καί ἐφήμεροι ἔχου-με ἀνά-γκη ἀπό ὅλα τά ὑλι-κά καί ἐφή-μερα πού ζη-τοῦμε καί ἡ Παναγία μας μπο-ρεῖ νά μᾶς τά χα-ρί-σει, ἐφόσον εἶναι πρὸς τό συμφέ-ρον καί τῆς ψυ-χῆς μας.

Ὅμως, ἀλήθεια, μαζί μέ ὅλα αὐτά θυμό-μαστε νά τῆς ζητοῦμε καί αὐ-τό πού εἶναι πιό ἀνα-γκαῖο καί πιό ἀπα-ραί-τη-το ἀπό ὅσα τῆς ζη-τοῦμε; Θυ-μόμαστε νά τῆς ζητοῦμε αὐτό πού ὁ ἱερός ὑμνογράφος ζητᾷ καί γιά τόν ἑαυτό του ἀλλά καί γιά ὅλους ἐμᾶς πού ψάλλουμε πρὸς τήν Πα-να-γία Μητέ-ρα τοῦ Κυ-ρίου τήν ἀκο-λουθία τῆς ἱε-ρᾶς Παρακλή-σεως τά ἀπογεύματα αὐτά τοῦ Δεκαπε-νταυ--γο-ύ-στου;

Ζη-τοῦμε, ἄραγε, ἀπό τήν Πα-ναγία μας μέ τήν ἴδια θέρμη καί τήν ἴδια λα-χτάρα πού τῆς ζητοῦ-με νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τά ἐγκόσμια προ-βλή--μα-τα πού μᾶς ἀπα-σχολοῦν, νά μᾶς λυτρώσει καί ἀπό τά αἰώ-νια;

«Ἀντιλαβοῦ μου καί ρῦσαι τῶν αἰωνίων βα-σά-νων», παρακαλέ-σαμε καί ἐμεῖς πρό ὀλίγου τήν Πα-να-γία μας, ζητώ-ντας της τό πρῶ-τι-στο καί μεγαλύτερο ἀγα-θό πού μπο--ρεῖ νά μᾶς προσφέρει. Καί αὐτό δέν εἶ-ναι κανένα ἄλλο παρά ἡ λύ-τρω-ση καί ἡ σω-τηρία τῆς ψυχῆς μας. Δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ ἀπαλ-λαγή μας ἀπό ὅσα δει-νά μπο-ρεῖ νά ἐπιφέ-ρει στήν ψυχή μας αἰώ--νια ἡ ἁμαρ-τία. Γιατί ἡ ζωή μας, ὅσο καί ἂν τό ξεχνοῦμε πολλές φο-ρές, δέν σταματᾷ σ' αὐ-τόν τόν κό-σμο, συνε-χί-ζε-ται αἰώνια. Κι ἂν τά βάσανα καί ὁ πόνος αὐ-τοῦ τοῦ κό-σμου μᾶς τα-λαιπωροῦν καί μᾶς κά-νουν νά ὑπο-φέρουμε γιά κάποιο διά---στημα τῆς ζωῆς μας, ὁ πόνος πού θά συνοδεύει στήν αἰώνια ζωή ὅσους ἀπο-τύ-χουν νά βρεθοῦν με-τα-ξύ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ θά εἶναι δυστυχῶς διαρ-κῆς καί μόνιμος καί αἰώ-νιος.

Ἔτσι, ἂν ζητοῦμε μέ θέρμη καί μέ δά-κρυα ἀπό τήν Παναγία νά ἐκ-πλη-ρώσει τά αἰ-τήματά μας πού ἀφο-ροῦν σ' αὐτή τή ζωή, ἂν τῆς ζη-τοῦ-με μέ ἐπι-μονή νά μᾶς ἀπαλ-λά-ξει ἀπό τούς πόνους καί τίς δο-κι-μα-σίεις τῆς ἐπίγειας ζωῆς, τότε πολὺ πε-ρισ-σότερο θά πρέπει νά τήν πα-ρα-κα-λοῦμε νά μᾶς ἀναλάβει ὑπό τήν προ-στασία της καί νά μᾶς ἀπαλ--λάξει «τῶν αἰωνίων βασά-νων» ὡς φιλόστοργη καί φιλεύ-σπλαγ-χνη μητέρα.

Ἄς κάνουμε αὐτόν τόν στίχο τοῦ ἐξαπο-στει-λα-ρίου πού μόλις ψάλα-με διαρ-κές καί διά-पुरο αἶτημα τῆς ψυχῆς μας πρὸς τήν Παναγία ὅχι μόνο αὐτές τίς ἡμέρες ἀλλά καθη-μερινά, καί ἅς μὴν ἀμφιβάλλου-με ὅτι Ἐκείνη πού φρο-ντίζει νά

ίκα-νοποιεῖ καί τά μικρά μας ἀκόμη αἰτήματα, θά σπεύσει ἀσφα-λῶς νά ικανοποιήσῃ μέ χαρά καί αὐ-τό τό μεγάλ-ο καί σημαντικὸ αἶτημά μας χαρίζοντάς μας τή σω-τη-ρία.

Ἄλλωστε, αὐτό τό αἶτημά μας εἶναι γιὰ τήν Παναγία μας τό πιό προσφιλές αἶ-τη-μά μας, καθὼς ἡ ἐπιθυμία καί ἡ φιλοδοξία της δέν εἶναι ἄλλη παρά νά ὀδη-γῇ-σει ὅ-λους τοὺς ἀνθρώπους κοντά στόν Υἱό, γιὰ νά εὐφραίνονται μαζί της αἰῶνια καί νά ἀπολαμβάνουν ὅλα ἐκεῖνα τά ἀγαθά, τά ὁποῖα ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός «τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν».

© Kosmas Karagiannis IMBNK